

פרשת וירא

המבול בימי נח מחה את כל היקום, אולם את הַשֵּׁע לא הצליח לעקור. דור מבול במהדורה חדשה קם בסדום ועמורה: "ויאמר ה' זעקת סדם ועמרה כי רבה וחטאתם כי כבדה מאד". (בראשית י"ח, כ')

יתר על כן, פשעי סדום גדולים מפשעי המבול. כאן לפנינו בפעם הראשונה בתולדות האנושות, פשע מאורגן עם גושפנקה רשמית של החוק והשלטון.

סדום ניהלה מדיניות של 'בדידות מזהירה' שמטרתה לנתק את הקשרים עם העולם החיצוני הסובל, על מנת לשמור על אוצרותיה המרובים לעצמה. אמרו חז"ל: "אנשי סדום לא נתגאו אלא בשביל הטובה שהשפיע להם הקב"ה".

(מתוך: "ממעייני האגדה א. ארזי")

פרשת שבוע – יצחק שלומי

שבת וירא		ימי החול	
הדלקת נרות	16:27	זמן תפילין /טלית	05:11←05:16
מנחה	14:00	שחרית	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בצריף)	07:15
שחרית א'	06:45	שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית ב'	08:30	סוף זמן ק"ש	08:44←08:47
קידוש	11:30		
מנחה	12:30	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה (בני-עקיבא)	14:00	מנחה וערבית	16:35
לימוד "דור לדור"	16:50	שקיעה	16:47←16:43
צאת השבת	17:22	ערבית	20:10

שבת
שלום

פרשת העקדה

"...והא-לוהים, ניסה את-אברהם... קח-נא את-בנך את-יחידך אשר-אהבת את יצחק" (בראשית כב' א'-ב')

הפרשנות הקלאסית מתארת את העקדה כפשוטה ומסבירה כיצד יתכן שה' יעביר את אוהבו בניסיון שכזה ומצדיקה את מעשהו של אברהם אשר אינו שואל ומקשה על ה'.

בספר היובלים פרק יז' יט'-כב', מופיעה (אולי לראשונה) פרשנות זו:

ויהי בשבוע השביעי בשנה הראשונה בחודש הראשון ליובל... נדברו בשמים... על אודות אברהם. (כ) ויאמרו כי נאמנה רוחו בכל אשר ידבר ה' אתו... (כא) ויבוא השר משטמה ויאמר לפני הא-לוהים, הנה אברהם אוהב ומוקיר את בנו יצחק מכל. (כב) אמור אליו להקריב אותו לעולה על המזבח... למען תדע אם נאמנה רוחו... גם מדרש תנחומא בסימן כב' ממשיך באותו הקו: אמר ליה: אי זה בן? אמר ליה: את יחידך. א"ל: זה יחיד לאמו וזה יחיד לאמו. א"ל: אשר אהבת. א"ל: שניהם אני אוהב. א"ל: את אשר אהבת הרבה. א"ל: וכי יש גבול במעיים? א"ל: את יצחק.

מגמה זו ממשיכה גם בעת החדשה, רבי קלונימוס שפירא במאמרו לר"ה בוורשה בשנת 1940 אומר: "...ואם לא אמר לו (ה') אח"כ 'אל תעש לו מאומה', היה זה האמת לשחטו." (מתוך "אש קודש" עמ' סח). הרב שפירא סרב לברוח מוורשה, בזמן השואה ובמהלכה בנו, בתו ואשתו נספו).

מידי שנה קשה לי יותר לקבל את הפרשנות הזו. הלא, חוקי התורה אוסרים במפורש נוהג זה "ומזרעך לא תיתן להעביר למולך", (ויקרא י"ח כ"א). וכך גם בויקרא כ' ב'-ג': "איש איש מבני ישראל... אשר יתן מזרעו למלך מות יומת עם הארץ? ויגמחו באבן. ואני אתן את-פני באיש ההוא והכרתי אתו מקרב עמו כי מזרעו נתן למלך..." ואכן למרות ההסברים של חז"ל קשה להבין איך ה' ביקש מאברהם לעשות מעשה כזה? ואיזה אב יציית לבקשה כזו? מדוע אין אברהם שואל ומקשה על צו כ"כ אבסורדי? וזאת במיוחד לאור ההבטחות של ה' בדבר זרעו ובניגוד לאופן בו נהג בפרשת סדום. כמו כן, הרי אברהם הכיר את סיפורו של קין ואת האיסור הקדמוני להרוג שניתן עוד בימי נח: "שפך דם האדם - באדם דמו? שפך, כי בצלם א-להים עשה את האדם (בראשית ט' ו'). אם כן, איך לא שאל מדוע עליו לרצוח את בנו התמים? מה אם כן, הייתה תכלית "העינוי" הזה? ומדוע אין כמעט רגש או היסוס מצד אברהם?

ונראה לי להסביר באופן הבא: עבודת המולך והקרבת הילדים לאל כאות לנאמנות וכדרך פולחן מועדפת, רווחה עד מאוד בימי קדם באגן הים התיכון. עד כדי כך שיותר מאלף שנה לאחר ימי אברהם מסופר על יאשיהו המלך הנלחם בתופעה זו: "וטמא את התפת אשר בגי בני-הנס לבלתי להעביר איש את בנו ואת בתו באש למלך" (מלכים ב' כג י'). אברהם הגדל בסביבה זו ומעוניין להביע את אמונתו ואהבתו לאל, חולם חלום בו הוא מתבקש ע"י ה' להקריב את בנו היחיד. הוא יוצא "בשליחות א-לוהית" להקריבו אך מתעשת ברגע האחרון מאותו רצון עז וקדמוני. הוא מצליח להתנגד ללחץ החברתי ולדרך המקובלת לעבודת האל באותם ימים. הוא עוצר עצמו ומקריב את האיל תחת בנו.

שנים התהלכתי מוטרד מהפרשנות הזו, אשר נתתי למעשהו של אברהם, תוך שאני מחפש מי מהמפרשים יתמודד בכיוון פרשנות זה. לשמחתי לבסוף מצאתי במי לסמוך את יתדותיי...
נאמר בבלי, במסכת תענית ד'. (בפרוש לפסוק ממשלי: "לא ציווית... ולא עלתה על ליבי").

‘לא צויתיי למישע מלך מואב ו’לא דברתי ליפתח ‘ולא עלתה על לבי’ זה עקדת יצחק... ”

בבראשית רבה פרשה נ”ו מסבירים גמרא זו: “...כשאמרתי לך ‘קח נא’ לא אמרתי שחטו אלה: ‘והעלהו’. לשם חיבה אמרתי לך. משל למלך שאמר לאוהבו העלה את בנך אל שולחני. הביא אותו אוהבו וסכיניו בידו. אמר המלך וכי העלהו לאכלו אמרתי לך? הדא הוא דכתיב ולא עלתה על ליבי, זה יצחק.

גם **המלבי”ם** מצטרף לגישה זו: “כבר אמרו, אשר לא ציוויתי ולא עלתה על ליבי זה עקדת יצחק... וגם איך ציווה וחזר בו? ואמנם, **אם היה אברהם מדקדק היטב, היה מבין שלא כוון ה’ כלל שיצחק יהיה לעולה....** ר”ל העלה את מי שאומר אליך, דהיינו את האיל... **ומרוב אהבתו לאלוקים ומרוב חשקו לקיים מצוותיו... לא חקר כלל ולא העמיק בדברים ורץ כצבי...** עד שהוצרך המלאך לעכבו.” (מלבי”ם התורה והמצווה, בראשית כ”ב ב’)

ואחתום **ברבי יוסף אבן כספי** מהמאה 13-14 מפרובאנס אשר היה רמב”מיסט, פילוסוף בלשן ופרשן: “איך יצונו ה’ לעשות תועבה כזאת... ואפשר שקרה לו (לאברהם) בחלום כל זה המאורע.” (גביע כסף עמ’ ל”ב).

שבת שלום ודרישת שלום חמה לחברי סעד מיעל ואילון היימן

אילון היימן - תושב סעד לעצמה, אר בארצנו

השקו - fine

ביום חמישי שעבר - נתלה שלט כרזה גדול בחדר האוכל. השלט יצא לדרכו ערב ראש השנה תשע”ה, מקהילת דטרויט שבארצה”ב ולאחר כמה עיכובים בדרך.. הגיע סוף סוף אלינו. את השלט הכינו שם חניכי ‘בני עקיבא’ עליהם מופקד חיים פרידמן שנמצא בשליחות. חיים מרביץ בהם ציונות ללא רחם ומלמד אותם את ספר דברי הימים של קיבוץ סעד וגבורתו במהלך המלחמות, עם דגש מיוחד על האחרונה (למי ששכח: ‘צוק איתן...’). והשלט? על הקיר - תמונה. והאיכר חורש בה את האדמה. וברקע הגורים, על הארץ הם פזורים. כך זה היה. פשטות רכה. כמו שהצטייר בילדותנו שהיתה יפה... נוסף ונציין שעל כל גזר המודבק לתמונה ישנה ברכת ‘שנה טובה’ אישית עם חתימה, בעברית או באנגלית. ובכל זאת, משהו בתמונה היה קצת משונה.. תנוחת כובעו של האיכר ואופן חיוכו, מזכירים קצת יותר ‘חואי אמריקאי’ מאשר קיבוצניק מרצין פנים.. עכשיו לאחר שנרגעו המתחים והתפוגגו להם החגים, זו ההזדמנות של חניכי ‘בני עקיבא סעד’ שנכנסו בלהט ובהתלהבות ל ‘חודש הארגון’, להחזיר להם תשובה. חיים בכל אופן, מוסר ד”ש לכולם ומחכה בקוצר רוח לחזור בסוף השנה ולספר על חוויותיו.

בליל שבת - שמענו שיעור הלכה מיצחק שלומי בענייני שמיטה. יצחק העלה את הדילמה לגבי פירות שעליהם חלה ‘קדושת שביעית’: האם המצווה לרכוש אותם מראש, או רק בדיעבד לאחר שהם כבר בידינו, יש לנהוג בהם בקדושה? אם נעלה במדרגות הפלפול וננקוט בשיטה ה ‘בריסקאית’ המחפשת כמו במדע, את הלוגיקה מאחורי הרעיון, ניתן לחדד את השאלה כך: האם החיוב הוא על ה ‘חפצא’ – הפרי, או על ה ‘גברא’ - האדם. ובכך הדעות הן לכאן ולכאן..

בשבת - עלה לתורה החתן הטרי יגאל זיוון. קודם לכן הסתובב האב הגאה בין המתפללים וחילק להם, לא על ידי מלאך ולא על ידי שרף, אלא במו ידיו – סוכריות. בתום התפילה נפתחו שולחנות ל'קידוש רבתי' בחזית ביתם של גילי ויענקוש, והשמחה היתה רבה.

בשיעור פרשת השבוע התמקדה שקמה כספי-יניב בשאלה: מדוע מתייחס הקב"ה בתוכחתו רק לצחוקה של שרה ובוחר להתעלם מצחוקו של אברהם? אחת התשובות היא שכמה מהכללים החשובים בתוכחה הם ה'עיתוי' ובחירת הדרך האפקטיבית להעברת המסר. אברהם שהיה באותו הזמן תחת התעלות 'מצוות המילה' לא היה בשל לקבלת התוכחה. הדרך הנכונה היתה באמצעות הרמיזה הברורה בדברי התוכחה לשרה, שכוונו גם אליו.

ביום ראשון - עם שחר, יצאה 'כיתת הכוננות' לאימון בן יומיים בבסיס האימונים שבבית גוברין - "בא"פ לכיש". קודם האימון צייד רבשצ"נו את פקודיו בחולצות מודפסות אחידות במטרה לשפר את רוח הצוות, ואף המשיך כל העת לדאוג לכל מחסורם. נקצר ונספר שזכינו לכיתת כוננות בעלת כושר גופני מעולה וכישורים צבאיים מרשימים המוכתרת כאחת מארבע הכיתות המובחרות ביותר בארץ. מפקדי האימון שפשפו עיניהם בתדהמה כשחזו בביצועיהם בזמן תרגול לוחמה מורכבת תוך שימוש בעזרים מתקדמים, שמפאת מגבלות צנזורה נאלץ לעצור כאן.. בתום האימון כיבד צביקה רידר את חבריו לנשק בארוחת דגים מפוארת, בסיועה הלוגיסטי של רננה יערי ובפיקוחו הקולינארי הצמוד של יואב פרנקל, שהקפיד כל העת על רמת צלייה נאותה. לסיכום: "חשוב שיידע כל חבר בקהילת סעד שהפקיד את בטחונו בידי כיתת כוננות הראויה לכך!!"

בערב, נערך ברוב עם טכס הכרזת גרעין צב"ר, ושמו בישראל –"לבב". מדווחת רונית ברט: לקראת סיום פרק הקליטה של הגרעין בקיבוץ ולאחר שהחניכים הכירו זה את זה ויצרו דינאמיקה משותפת ראשונית, אנו נוהגים לערוך טקס הנקרא "הכרזת גרעין". בהכרזה קורא הגרעין לעצמו בשם שישקף את מטרתו. בהכרזה שהתקיימה השבוע נשאו דברים: רונית בשם הצוות, נציג הצופים ואפרת ביליה בשם המשפחות המארחות. אחרון חביב דיבר משה - שעלה מצרפת וריגש את כולנו. חברי הגרעין חיברו והלחינו שיר והכינו סרטון חביב. ובסוף רשימת התודות הארוכה שכוללת רבים וטובים בכס - על הסבלנות שלכם, על הנכונות להושיט יד לעזרה ועל החיוך על השביל.

ביום שלישי - ערב יום הזיכרון לרצח ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל התכנסנו במועדון לשמוע מפיה של איילה שקלאר ניתוח מקורי ומעניין לתופעת הטרור בארץ ממניעים פוליטיים. מסתבר שניצנים נראו בארץ מיד עם קום המדינה, זמן רב לפני רצח רבין. אז הותקף השר דוד צבי פנקס, מחותמי מגילת העצמאות, איש "המזרחי" ושר התחבורה, על ידי העיתונאי עמוס קינן. עמוס, איש לח"י בעברו שחצה את הקווים למחנה השמאל, נחשד שהיה שותף להטלת פצצה בקרבת ביתו של השר פנקס שלאחר כחודשיים מת מהתקף לב. הטיפול המינורי במקרה, ואופן חקירת האירוע היו תמוהים עד כדי חשד שמא דעתם של קובעי המדיניות דאז לא ממש הסתייגה מדעתם של אלו שהניחו את הפצצה בעיצומו של המאבק על צביונה של המדינה נגד הגלותיות והכפייה הדתית. אילה העלתה עוד כמה השערות ולסיום השמיעה את שירה של בתו רוני קינן שאינו משאיר ספיקות לגבי זהות מטיל הפצצה.. במהלך ההרצאה זכינו לסקופ נוסף! - מכתב ובו מציעה משפחת פנקס (שהתברכה בלב רחב) לנערה צעירה מרחובות להתגורר בביתם כך שתזכה ללמוד בבית הספר הדתי לבנות בתל אביב. הדבר היה בתחילת מלחמת השחרור כאשר הדרך מרחובות לתל אביב עברה דרך כפרים ערביים שתושביהם ירו על אוטובוסים. אותה הנערה שקצת בגרה מאז.. ישבה בין הקהל ואישרה בהתרגשות את הדברים. הלא היא חברתנו - מלכה אש.

היצרכות מסך סעיף תשע"ה – חלק ט'

גם בחממות סעד-אסף נערכו כראוי לקראת השמיטה. נקדים ונבאר בקצרה את עיקרי הדינים הנוגעים לחממות בשנה השביעית. השאלה העקרונית היא האם דיני השמיטה (איסור מלאכות הקרקע, חובת הפקרת היבול) חלים גם על הגדל בחממות על מצעים מנותקים? בתלמוד הירושלמי (מסכת ערלה) מסתפקת הגמרא האם עץ הגדל בתוך בית (כלומר, נטוע בקרקע שבתוך בית) חייב בדיני שביעית או פטור. מחד, כותבת התורה – 'ושבתה הארץ שבת לה', ועץ זה נטוע בארץ, מאידך מצווה התורה – 'שדך לא תזרע', ובית ודאי אינו נחשב כשדה. מכיוון שבסוגיה שם אין הכרעה בשאלה זו, פסק ר' ישראל משקלוב (בעל 'פאת השולחן', המאה ה-19-18) שמכיוון שמצוות השמיטה בזמן הזה היא מדרבנן בלבד, הרי שכלל פשוט וברור הוא בפסיקת הלכה – 'ספק דרבנן לקולא', ולכן יש להקל ולא לנהוג דיני שביעית בכל מה שגדל בבית. על פסיקה זו עירער החזון איש. לדעתו, הכלל 'ספק דרבנן לקולא' נאמר כאשר יסוד הספק הוא בדין שקבעו חכמים, אבל מכיוון שהתלמוד הירושלמי מסתפק בהבנת פסוקי התורה, אי אפשר להחיל את הכלל הנ"ל, למרות ששמיטה בזמן הזה נוהגת מדרבנן בלבד. גם החזון איש מודה שכאשר הגדל בבית אינו מחובר לקרקע אלא גדל בתוך עציץ שאינו נקוב (עציץ נקוב נחשב כמחובר לאדמה) יש מקום נרחב להקל ולא לנהוג בו דיני שביעית. על פי האמור עד כה, הפעילות בחממות יכולה להמשיך להתנהל בשמיטה כסידרה כמו בשש השנים הקודמות, מכיוון שמרבית הגידולים גדלים במצעים מנותקים בתוך חממות (פועל יוצא נוסף מהסקירה ההלכתית עד כאן הוא שדיני שמיטה אינם חלים על כל העציצים שנמצאים בתוך הבית). מאידך גיסא, נקודה נוספת שיש לקחת בשיקול היא – גודל המצע המנותק. מכיוון שרוב המצעים המנותקים שבחממות הם משטחי ענק ולא עציצים קטנים ניידים, יש מקום להחשיב אותם כמחוברים לקרקע, וממילא אין להקל ולזרוע שם (כך עולה מתשובת הרא"ש, שהי"ב בתרומות ומעשרות ענבי כרם שגדל על גג בית).

כיצד התכוננו עובדי סעד-אסף לקראת השמיטה?

1. חוות הגידול בתאילנד – ממשיכה כמובן להתנהל כרגיל, שהרי מצוות השמיטה היא מצוות התלויה בארץ.
2. 'היתר מכירה' א' – לחממות סעד - אסף יש חלקה בקיבוץ צאלים שם מגדלים קנות בשטח פתוח (לא במצע מנותק ולא בחממות). דאגנו שקיבוץ צאלים ימכור את הקרקע דרך הרבנות הראשית לישראל. גם 10 דונם של קנות הגדלות בחממות בסעד (בקרקע ולא במצע מנותק) נמכרו במסגרת 'היתר המכירה' יחד עם שאר השטחים החקלאיים של סעד. שאר שטחי החממות לא נמכרו לגוי.
3. מצעים מנותקים בחממות ('היתר מכירה' ב') – כפי שהקדמנו, עיסוקם העיקרי של אנשי החממות הוא גידול על גבי מצעי ענק המנותקים מהקרקע. מצד אחד, אי אפשר להמשיך ולנהוג כרגיל, ומצד שני, כיצד תועיל מכירת הקרקע? הרי הגידולים אינם גדלים בקרקע עצמה אלא בתוך מצע מנותק! כדי לאפשר את מלאכת גידול פקעות האמריליס וזרעי הירקות השונים החלטנו לבצע מכירה של המצעים המנותקים בלבד לגוי. מכירה שכזו היא 'גלאטי' גם למפקקים ב'היתר המכירה'. מכיוון שהטענה העיקרית כנגד היתר המכירה היא שמכירת קרקע בארץ ישראל לגוי היא איסור תורה ('לא תחנם'). לכן מכרנו את המצעים המנותקים ואת תכולתם בלבד. המכירה התבצעה במשרדי החממות בדומה למכירת חמץ בפסח ולא דרך הרבנות הראשית.

4. מלאכות דאורייתא לאחר המכירה – מלאכות השתילה והאיסוף מתבצעת ממילא ע"י נכרים במהלך כל השנים, למרות שלאחר המכירה המקומית שערכנו למצעים המנותקים גם יהודים יכולים לעבוד שם.

5. לימוד תורה – במסגרת השיעור השבועי הקבוע לעובדי החממות הקדשנו מספר שיעורים ללימוד נושא השמיטה, תוך מתן דגש לנושאים הרלוונטיים של דיני השמיטה בחממות. במשך השנה נמשיך אי"ה לעסוק בלימוד מסכת אבות על בסיס שבועי.

הרב ארי

מתוך דבריו של רבנו הגדול הרב אברהם אבהו:

בהפטרה שקראנו השבוע בישיבה מצאתי שני פסוקים שאין מתאימים מהם לתיאור גרעני צבר בכלל והגרעין שלנו, בפרט. בפרק ח אומר ישעיהו:

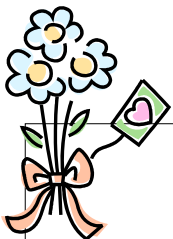
"ואתה ישראל, עבדי יעקב אשר בחרתיך, זרע אברהם אוהבי, אשר החזקתיך מקצות הארץ ומאציליה קראתיך..."

מבבל- ערוב של ארצות, שפות ורצונות הכריזו הגרעין על שמו ומטרתו – לבב.

הלבביות היא היכולת לכבד אחד את השני, לאהוב ולרצות בטובתו של כל אחד מהצדדים בשותפות הנקראת גרעין צבר במעגלים הולכים ומתרחבים: חברי הגרעין, הצוות, המשפחות המארחות והקיבוץ, הצבא הצופים וכל השותפים בפרויקט צבר. בהמשך ההפטרה ישעיהו מסביר את הדרך בה ניתן להגיע למצב של לבב אחד: "איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק!"

תפקיד הגרעין הוא העזרה ההדדית והעידוד ההדדי. כל אחד הוא מיוחד ומוצלח ויכול היה לעשות את התהליך הזה לבד. אבל ביחד עם חברים, עם משפחה מארחת וקהילה תומכת, אנחנו עוזרים אחד לשני וסיכוינו להצליח גדלים.

אנו מקווים שבע"ה ובעזרת כל בית סעד נצליח במטרתנו להפוך גם את הגרעין הזה ל"לבב שלם" שהוא גרעין מנצח: מאוחד, מתגבר יחד על מכשולים, מדבר גם על קשיים ומצליח.

לניצן לנדאו

ברכות חמות לרגל גיוסך

מאחלים לך שירות משמעותי ותורם.

"ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם"

חיות חוא"ע

ליובבא טאף – באבא הביתה

החלמה מהירה ושתמיכי להתהפך בקיבוץ

קהילת סעד

(יוכבד תשמח לקבל אורחים בביתה כל יום אחה"צ)

דברית keje דני יום טוב - נצ'א משפחת 'חתני בראשית' באסיבת החתנים

שבת שלום,

ראשית כל, ברשות הרב, ברשות חתני התורה, ברשות כל היושבים כאן, אני מבקש בשם משפחתי להודות לקהילת סעד על כי נבחרנו להיות חתני בראשית.

אחרי שפני הגיע אלינו הביתה והודיע לנו על הבחירה בנו, הוא הסביר לנו מה הולך להיות:, לא ללכת לשום מנין בלתי פורמאלי בשמחת תורה... עליה לתורה... להיות בסעד בפרשת נוח, ו... צריך להכין דברי תורה למסיבה החתנים. עם כל ההוראות הראשונות- היה נדמה שאני יכול להסתדר. אבל אין ספק שהכנת דברי תורה הלחיצה אותי מאוד, הרי אני בשלב של קליטת דברים, וגם זה בקושי רב, אז לומר דברי תורה? ועוד מול אנשים שבאמת מבינים? אז התייעצתי.

חלק מהיועצים אמרו: "מה הבעיה?"

הבנים שלי אמרו לי: "אל תעשה פדיחות"

והמעשיים יותר אמרו לי לדבר על דברים סביבי, דברים קרובים לליבי:

אז בתור כבאי, בחרתי לדבר על אש.

אנחנו יודעים שהאש היא דבר מיוחד. לדוגמה: בפרשת ויקהל, פרק לה' פסוק ג', משה מצווה את בני ישראל "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש, שבת שבתון לה', כל העושה בו מלאכה, מות יומת" אין פירוט של מלאכות או איסורים מלבד: "לא תבערו אש בכל מושבותיכם".

אנחנו גם רואים שהאש מאוד דומיננטית בארבעת ימי הבריאה הראשונים:

פרק א', פסוק א': "בראשית ברא אלוקים את השמיים ואת הארץ". הרמב"ן מסביר ש"הארץ" כוללת את ארבעת האלמנטים: אור, עפר, מים ואש. בפירושו לפסוק ב, מרחיב הרמב"ן על ארבעת היסודות כאשר הוא מפרש את המילים "תוהו ובהו וחושך על פני תהום" ומעלה את גישת הרמב"ם המפרש את ה"חושך" כאש, אש טהורה חסרת צבע.

כמה מילים אחרי זה, בפסוק ג', "ויאמר אלוקים יהי אור - ויהי אור". הרמב"ן מציין הבדל בין בריאת האור לבין שאר הדברים שנבראו. הרמב"ן כותב: "ויהי אור", לא אמר "ויהי כן", כאמור בשאר הימים, לפי שלא עמד האור בתכונה הזאת כל הימים כשאר מעשה בראשית". לגישתו, אין קשר בין האור לבין השמש, האור הראשוני מקורו לא היה השמש. זאת בניגוד לגישתו של רש"י, שמסביר, שהפוטנציאל לשמש נברא ביום הראשון, וביום הרביעי נברא בפועל כדור האש המוכר לנו.

ביום השלישי, הקדוש ברוך הוא ברא את הצמחיה הקולטת את אנרגיית האור לצורך קיום תהליך הפוטוסינתזה.

ביום רביעי נבראו המאורות ברקיע השמיים לממשלת היום וממשלת הלילה, ולראשונה מופיע בשמיים כדור האש המוכר לנו "ויתן אותם אלוקים ברקיע השמים"

רש"י פרק א' פסוק ח', מפרש את המילה שמים (בין היתר) כחיבור של אש ומים.

אש ומים, החיבור רומז על שלום בין אש ומים, אש ומים ביחד, מעורבבים. הדבר היחיד שעולה בדעתי שיכול להמחיש את הדבר קרה דווקא במהלך מלחמת "צוק איתן" כאשר באחד הלילות היה חשש לחזירת מחבלים לאזור הקיבוץ. הצבא ירה סידרה של פגזי תאורה לאוויר. אחד הפגזים שעדיין בער, נחת מאחורי המקווה. למזלנו, כיתת הכוננות שלנו, שהיתה בקרבת מקום, הגיעה אליו ברגע שנחת ומיד התחילו בפעילות כיבוי. הם הביאו צינורות מים ומטפה כיבוי והתחילו להשפריץ. מהר מאוד נגמרו המטפים, והמים לא הועילו. בינתיים הזניקו אותי. כבר מרחוק אני רואה זוהר של אש שנראה גדול מאוד. דהרתי למקום. אני מגיע ורואה חבר'ה עם צינורות מים מתיזים על מקור האש, וזו, איננה נכבית. הבנתי שמדובר על שרפה שמקורה כימי, הוצאתי מטפה מהעגלה, התקרבותי למקור האש כדי לנסות לכבות אותה ופתאום, האש דעכה וכבתה לגמרי תוך שניות.

כל מי שהיה איתי שם באותו לילה זכה לראות אש ומים ביחד ממש, לא בדיוק בשלום, אבל בהחלט ביחד. עדות לכך שלא כל דבר בשליטתנו גם כאשר אנחנו חושבים שכן. עדות לכך שאל לנו לקחת כל דבר כמובן מאליו, ושאינן גבול לנפלאות הקדוש ברוך הוא. בקיץ הזה, למדנו כולנו שדברים רבים אינם בשליטתנו, שאיננו יכולים לקחת את החיים שלנו פה כמובנים מאליהם- ובוודאי לא את הקהילה המיוחדת שלנו על הכוחות והחוסן שלה ושאפשר לראות את הקב"ה בכל דבר סביבנו.

שוב אני רוצה להודות לקהילת סעד על מעמד זה. תודה על שאפשרתם למשפחתי שנה מיוחדת ביותר. תודה לקדוש ברוך הוא על הכל.

טניס – "ספורט לחיים"

לפני כשבועיים נערכה באילת אולימפיאדה מיוחדת במינה המכונה בשם: "ספורטיאדה". הספורטיאדה מתקיימת אחת לשנה ומיועדת לליגות ממקומות עבודה בנושאי ספורט שונים.

נבחרתי לייצג את מקום עבודתי בתחום הטניס. בעברי הגעתי למקום החמישי בארץ לגילאי 16-18, ולאחר מכן שימשתי כמדריך טניס לכל הגילאים. בתחרות שנערכה השנה באילת הגעתי למקום השני וחזרתי עם גביע גדול ומוזהב..

טניס לדעתי הוא 'ספורט לחיים' בו משתלבים בכל פעולה ובכל רגע כל חלקי הגוף, בתיאום עם המוח כמובן..

תודה מיוחדת לאשתי שגית, שנאלצה להישאר בבית עם ארבעת הילדים ותמכה בי בכל רגע, למרות המרחק והקשיים..

איתמר דניאלי

ואנו נוסיף ברכה לחברנו איתמר דניאלי: "ישר כח – דאוותנו עליך!"

ביקור בסוכתו של הביטחון

בחול המועד סוכות, זכינו להזמנת שר הביטחון בוגי יעלון לביקור בסוכתו, ביקור שכלל את נציגות מנוער עוטף עזה ותנועות הנוער אשר פעלו במהלך "צוק איתן".

יצאנו בהסעה מאורגנת מהמועצה אל הקריה, שבה הוקמה סוכה - שלאחר דין ודברים בין חברי התיכון הוכרזה ככשרה. האירוע היה גדול ומכובד, נשאו בו דברים אנשים וחברי תנועות נוער יקרים ומכובדים. אך הרגשת אכזבה קלה אחזה בנו לאחר שציפינו לשיחה יותר אישית עם השר על אודות המבצע שנגע בחיינו בצורה יותר ישירה מכל נער אחר במדינה (ואני אומר זאת כיליד הרצליה).

לא אשקר, ואודה כי כאשר בוגי עלה היינו יותר מרוכזים בדבריו, כמובן, לאחר ש"הרבצנו" לו כמה תמונות. חשתי, כי האירוע היה ועבר כעוד אחד מן האירועים הרשמיים שבהם אתה נוכח כעוד קהל אשר בא אליו למחוא כפיים. אך, פה זה היה שונה. פתאום, התגלה לעיניי דבר גדול שבאמת דווקא הישיבה בסוכה זו עזרה לי מאוד להבין.

לפתע נפקחו עיניי לראות את מסירות הנפש של אנשים אשר נטלו על כתפיהם את עול הציבור. למילה עול יש אולי קונוטציה שלילית, ולכן לפי דעתי רובנו איננו נוטלים אותו, אך יש בה גם קונוטציה מאוד חיובית. מילה אשר משדרת נשיאה על כתפיים, לקחת עלי, על עצמי- אחריות מעבר לעצמי.

כשראיתי את השר מדבר ולדעת לפי הדוברים הרבים שהיו שם (שלא דיברו חנופה) כמה פעל וממשיך ופועל, הבנתי עד כמה יש להודות לאנשים האלו שנושאים על גבם את כולנו.

זהו שיעור שחוויתי ומקווה שגם ילדי התיכון- אך לא השארתי אותו בקרייה, אלא הבאתי אותו גם לסעד- בתוכי כמובן, והתמלאתי בהמון רגשי תודה כלפי האנשים בקיבוץ אשר עשו לילות כימים בכדי לדאוג לקהילה- לכל האנשים שנשאו בעול בשביל כולנו.

אז תודה לבוגי על השיעור, ותודה לשרים הקטנים שבמחוזותינו.

נ.ב.

חוסר יחס אישי מהשר, גרם לנו לדאוג לכך בעצמנו, אזרנו אומץ וניגשנו בסוף האירוע לשר וביררנו את האמת שבאגדה כי עסק בחליבות ב"עמוד ענן" ברפת בסעד. אמיתות אשר העניקה לנו תמונה יפה משותפת.

אבישי מצודה, מדריך התיכון

איהונתן ואילנה טבת
מילא טוב להולדת הנכד
בן איתמר ואשי טבת

אימון כיתת הכוננות חורף 2014

בעקבות התחלת הפקת הלקחים ממבצע צוק איתן, הנחה הרמטכ"ל להקצות משאבים לאימון כיתות הכוננות בעוטף עזה.

כידוע כיתת הכוננות אמורה לתת את המענה הראשוני לתרחישים ביטחוניים במקרה שמתרחשים בתוך הקיבוץ כאשר הקיצוני והמורכב שבהם הוא חדירת מחבלים לקיבוץ על כל המשתמע מכך. לצורך כך הקים צהל בית ספר להגנת ישובים ולשם נסענו לוחמי כיתת הכוננות לאימון בן יומיים.

אז מה היה לנו שם..

התייצבנו בשעות הבוקר של יום ראשון לבושים במדי צה"ל עם חולצת כיתת הכוננות ועם גאוות יחידה רבה. לאחר פריסת בוקר מבית היוצר של הרבש"צ שלנו ועוזריו, התחלנו באימונים ברמת הפרט. כלומר אימונים עם נשק ביבש (ללא ירי) ו לאחר מכן ברטוב (באש חיה) במצבים שונים ומגוונים המאפיינים לוחמה כנגד מחבלים ביישוב.

התכבדנו בארוחת צהריים צבאית (לא תענוג גדול במיוחד) וכמובן הרבה קפה שחור ותופינים לאורך כל היום. עם רדת הערב עברנו לאימון לילי של מקצי ירי חשוכים. ואת היום סיימנו בחזרה בסעד. (לא ציפיתם שנישאר לישון בצבא...)

היום השני היה בעיקרו תרגילי מסגרת. כלומר תרגילים ברמת הכיתה כולה, כולל תרגול כניסה למבנה, לחדרים ולפתחים שונים. כמו כן תירגול עם אמצעי לייזר המדמים ירי מול אויב שגם הוא יורה עליך בלייזר. לאחר מכן ביצענו בוחן רמה שבעצם סיכם את אימון הפרט. אותו עברו כולם בציון גבוה. ולקינחו ערכנו כמה תרגילי הפתעה בהם נכנסים לאירוע ללא ידע מוקדם של מיקום המטרות - כמובן באש חיה. גם כאן נרשמו תוצאות מרשימות.

סיימנו את היום במועדון לחבר בערב דגים על האש בחסות הדייג הראשי המכונה צביקה (צבוק זה לחברים בלבד) ובעזרתם הרבה של רננה יערי ויואב פרנקל.

סיכומו של דבר :

כיתת הכוננות שלנו מונה למעלה מ 20 לוחמים מתנדבים. כולם מצויידיים באמצעי לחימה ובנשק. כאמור כיתת הכוננות, היא זו שתיתן את המענה הראשוני במקרים ביטחוניים ביישוב. האימון קידם את הרמה המקצועית של כלל החברים בכיתות הכוננות תרם רבות לחיבור של הלוחמים בכיתה וכמובן העלה את המוטיבציה ואת גאוות היחידה. האימון כולו תועד במיטב האמצעים הטכנולוגיים. בקרוב מאוד נפרסם סרטון ותמונות..

תודה לכלל חברי כיתת הכוננות (מטעמי סודיות אי אפשר לפרסם את שמותיהם).

לרבש"צ המסור אריאל סאסי. לקצין ההגמר המסור שלנו רס"ן כוכבי. למנהל הקהילה על התמיכה והתקצוב ולכל מי שעוזר ומפרגן. מקווה שניסע להתאמן הרבה ושלא נצטרך לפעול באמת אף פעם..

כרמל הלפרין

רובץ תחת אקא... צלג תצג אלא (מות כ.ה)

לאחרונה יצא לי לראות את ילדי ביה"ס יוצאים וחוזרים מיום לימודים ונכדי ביניהם. מהם שטוענים את ילקוטם על גבם, חלקם נושאים אותם על גלגליות ויש ששמים אותם על סבל האופניים. המשותף לכולם כובד המשא. לא מכבר, ביקש ממני נכדי בועז לקחת את ילקוטו כדי לנסוע בכיף על אופניו, ואכן לא התבדתי משקל התיק היה קרוב למשקל גופו. (בשמחת תורה האחרון הרמנו את נכדינו לשירת 'חי העולמים').

שאלתי את עצמי האם גם בעידן ה'טבלטים' קיימת הצדקה לכובד משא זה? מה הועילה הטכנולוגיה? אולי ניתן לטעון אותם מכשירים בחומרי לימוד ולהקל על גב הזאטוטים. נזכרתי בעצמי כתלמיד כתה א', הלוקח את ילקוט העור החום (שמשקלו גדול מתיקי הפלסטיק דהיום) ולו שני תאים, באחד ספר 'פסיעות' ומחברות לכתובת עברית, חשבון וקלמר, ותא נוסף לכריך ופרי להפסקה הגדולה, ומשקלו הפלא ופלא סביר.

ודאי ישנן פתרונות ל'התעללות' זו:

- מערכת יומית בה התלמיד לוקח את הנחוץ לאותו היום בלבד.
- תאים בכתות בהם מאוחסנים חלק מחומרי הלימוד.
- צמצום בחומרי הלימוד.

נראה לי כי המורים וההורים במשותף בעיקר בכיתות הנמוכות יכולים לתת מענה לנושא, על מנת להקל על גב הילדים (בריאות!).

מי ייתן והלימודים בבית ספרנו יהיו מהנים מעניינים וחוויתיים ולא יהוו **עול כבד** מדי, תרתי משמע..

אפר רוצי

"מאצ'ון הסרט הטוב"

ביום ראשון 9/11/2014 בשעה 17:00, יוקרן במועדון לחבר הסרט:

"דיברנו מספיק"

הסרט "דיברנו מספיק" הוא קומדיה רומנטית, אינטליגנטית, נעימה ואינטימית, שהצפייה בה מעלה חיוך כן ונטול מאמץ, העוסקת בזוג בגיל העמידה ומתייחדת בדיאלוגים משובחים - ובהופעה שוברת לב של גיימס גנדולפיני. בניגוד לקומדיות רומנטיות אחרות, המתמקדות לרוב בצעירים ובני נוער, הסרט עוסק בדמויות הנמצאות בגיל העמידה ומצליח לעשות זאת עם המון פלפל וקסם. הסרט מציע ליהוק מצוין של שחקנים מוכרים ונהדרים, כאשר הבולט בהם הוא גיימס גנדולפיני. עבור גנדולפיני, "דיברנו מספיק" הוא אחד משני סרטים אחרונים שהספיק לצלם טרם מותו ולאור התפקיד המצוין שלו בו, הטרגדיה של מותו הופכת ברורה עוד יותר. "דיברנו מספיק" הוא סרט מלא נחת - מהכישרון, מהכנות ומהחזרת התקווה לאהבה טובה - והוא מומלץ לצפייה מנחמת ומפנקת.

העלילה מתמקדת באווה (לואי דרייפוס), מסז'יסטית גרושה ואם לבת בוגרת, שבמהלך מסיבה פוגשת באלברט (גנדולפיני). השניים נכנסים בגמלוניות מקסימה לפרק ב', בו מהולים הססנות וחוסר ביטחון עם קבלה עצמית וכנות. כאשר אווה יוצרת קשר עם לקוחה חדשה, מריאן (המגולמת על ידי קתרין קינר), היא מגלה כי זו הייתה נשואה בעבר לאלברט. על אף שאלברט מוצא חן בעיני אווה, היא אינה עומדת בפיתוי שמיעת פרטי הנישואים הכושלים שלו כפי שאלה מסופרים על ידי מריאן. הבעיה מתחילה כאשר עד מהרה הסיפורים מתחילים להשפיע על אווה והיא מתחילה

כואב מוז'אניס!

לראות את אלברט דרך עיניה של גרושתו. (ארה"ב, 2013, גיאנר: קומדיה.)

אנחנו והעולם התחתון...

לא התכוונתי לכתוב השבוע, אך הפרוייקט שאנו עומדים בפניו, מחייב אותנו להכנה נפשית קהילתית. איזה מתח...

ובכן, מדובר בעולם התחתון של חדר השטיפה. מזה כמה חודשים שאנו עוסקים בהרפתקה זו, בה אנו מנסים להפסיק את הטפטוף בחדר הכושר. בתחילה חשבנו שהבעיה נעוצה במערכת המים הקרים והחמים שנמצאה לא תקינה. השקענו לא מעט כסף בתיקון ובהוצאת מערכת המים מתוך הרצפה והפיכתה למערכת עילית חיצונית. לצערנו, לאחר תקופה קצרה, הזרימות בחדר כושר שבו ובעוצמה רבה יותר. מן הון להון, התברר שמערכת הביוב ברצפת חדר השטיפה קרסה ולאחר לבטים רבים והתייעצויות מקצועיות, הגענו להבנה שלא נותרה ברירה אלא לפתוח את כל הרצפה מחדר ההכנה של יוכבד ומקרר ההגשה ועד למסדרון נטילת הידיים ולבצע חידוש כולל של מערכת הביוב. מדובר בפרוייקט מורכב מאד, הן בהיבט המקצועי, הן במיקום המרכזי, הן בנגישות הקשה למקום ובעיקר בשל היות המרחב הזה, מרחב פעיל מאד הן בחדר האוכל ובהגשה והן בקייטרינג.

איייה ונצליח להגיע לסיכום עם קבלן מבצע, תתחלנה העבודות כבר במהלך השבוע הקרוב. חשוב לי מאד לציין שאנו נכנסים לתקופה לא קלה בכל המרחב שתחייב המון סבלנות וסובלנות מצד כל הציבור. בנוסף לכך, העבודה בלב המרחב הציבורי שלנו תחייב הרבה זהירות ותשומת לב, כולל מרחבים, שייתכן וניאלץ לסגור אותם לתקופה. כדי לאפשר את המשך עבודת חדר האוכל והקייטרינג, נבודד את כל מרחב העבודה ונסגור אותו עם קירות גבס. פינת ההגשה (ליד שולחנה של יוכבד) תיסגר גם היא ולמעשה פינוי כל פסולת הרצפה יעשה מהחלון הראשון בהגשה הקרוב למטבח אל רחבת הכניסה מכיוון הלול וחניית הדאר. ברגע שתתחלנה העבודות, נבקש להימנע ככל הניתן מכניסה עם אופניים ורכבים קלים אחרים לרחבה הזו. גם המעבר דרך מנהרת המחלבה, יהיה בעייתי והמלצתנו, לבוא מסביב. אני יודע שקשה לשנות הרגלים, אך הבטיחות מחייבת.

גם בחדר האוכל, בשל העובדה שמכונת השטיפה תושבת לכל תקופת העבודה, נעבור לשימוש בכלים חד פעמיים ויכולים להיות קשיים תפעוליים נוספים.

תקוותי, שעם הרבה רצון טוב מצד כל המעורבים ומצד כלל הציבור, נעבור את המבצע הזה במינימום קשיים וכעסים ובהצלחה.

קשה מאד להעריך מראש את משך העבודה בשל מורכבותה ובשל דברים שיתבררו רק לאחר פתיחת הרצפה. התסריט הארוך הוא לסיים את הפרוייקט עד זאת חנוכה. הלוואי שתהיינה לנו הפתעות לטובה!

אני מבקש להודות לאירית, יוסי מוישלה, אליסף ועמרי גולן שמלווה ומפקח, על השעות הרבות והגמישות בדרך לפתרון מיטבי. כמו כן, חשוב לי להביע את הערכתי הרבה לכלל באי חדר הכושר ובמיוחד למרסלו, שמגלים הבנה לקושי הרב ומורכבות הטיפול בבעיה הקשה, שנפלה עלינו מלמעלה.

חורף טוב ורטוב בשדה

וחורף חמים ויבש בבית

נחמ

הודעה אמית שקמה

אנו מבקשים מהחברים האוכלים בבית שקמה בשבת בצהריים

להירשם עד ליום רביעי בערב

(ביטולים יתקבלו בהבנה..)

יונה רוזנטלר